

Arrest

**nr. 352 028 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot vaststelling van de kosten van 14 april 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. IZOARD, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner met de Belgische nationaliteit. Op 10 maart 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.09.2025 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [H.]
Nationaliteit: Tunesië
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner [G. M.] [RR: ...], in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter van wet stelt ondermeer dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- Loonfiches tot mei 2025 van tewerkstelling bij BANQUE ASSU BRUSSELS CITY CENT – uit dienst sinds 23.05.2025. Ontslagvergoeding van 89 000 euro, wat ongeveer twee jaar verloning inhoudt.
- Attestation de vacances voor vakantiejaar 2025 en 2026, respectievelijk opgebouwd in 2024 en 2025 (tot 23.05.2025)
- Bewijzen Groeipakket via Parentia
- Alimentatiegeld kinderen, betaald door vader voor de twee kinderen.
- Statuten nieuwe bedrijf in krediet- en verzekeringssector: oprichtingsakte "MNL partners", een BV met als enige oprichter referentiepersoon, neergelegd ter griffie op 11.07.2025.
- Financiële plan in het kader van opstart bedrijf, opgemaakt door Deg & Partners SRL + bijhorende bedrijfsresultatenrekening, bedrijfsfinancieringstabel en balans na verdeling.
- Aanvraag voor toegang/goedkeuring is ingediend bij FSMA, in behandeling + betaling aan FSMA voor aanvraag + bevestiging aanvraag

Voor wat de bewijsstukken omtrent de tewerkstelling bij BANQUE ASSU BRUSSELS CITY CENT betreft, dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon sinds 23.05.2025 uit dienst is bij deze werkgever. De in dat kader voorgelegde bestaansmiddelen zijn in die zin aldus achterhaald, er kan met deze stukken dan ook geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de actuele bestaansmiddelen waar zij over zou kunnen beschikken. Voor wat de onslagvergoeding van 89 000 euro betreft, en wat ongeveer twee jaar verloning inhoudt volgens de verklaring van mevrouw dient opgemerkt te worden dat dit ontvangen geld een momentopname is. Het is niet duidelijk wat mevrouw met dit bedrag reeds heeft gedaan en/of nog van plan is: voor zover het de bedoeling zou zijn dat betrokkenen gaan rentenieren, dient te worden vastgesteld aan de hand van de beschikbare gegevens dat er geen rente ter beschikking is ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in de bestaansmiddelen van betrokkene te voorzien, dient te worden opgemerkt dat niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden, dit spaarbedrag niet in aanmerking kan genomen worden. Een (spaar)bedrag is op zich immers slechts een momentopname. De tegoeden kunnen bijvoorbeeld nog maar pas bekomen zijn, bijvoorbeeld in casu door een onslag en/of kunnen intussen reeds (deels) aangewend zijn voor een grote aankoop, een investering, kosten verbonden met de oprichting van een zaak. Bij bestaansmiddelen is het van belang de stabiliteit en de regelmaat, alsook de aard te kunnen onderscheiden. De referentiepersoon is er immers toe gehouden aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene van de sociale bijstand te kunnen vrijwaren. Dit vereist een minimaal toekomstperspectief. In casu is er geen zicht op de effectieve intrest die ontvangen zou worden in geval mevrouw deze onslagvergoeding zou sparen of beleggen, noch is er zicht op wat er actueel nog over is van dat bedrag na afsluiting van het huurcontract van het handelspand, aanvatting van verbouwingswerken aan dat pand, afbetaling eigen hypotheek (cfr. voorgelegde verkoopakte), oprichting van het eigen bedrijf en daarmee gepaard gaande kosten (eigen

inbreng, extern bedrijf voor financieel plan, statuten, etc.. Kortom, het is in casu niet duidelijk of enerzijds dit bedrag daadwerkelijk nog ter beschikking is en anderzijds of dit bedrag bestaansmiddelen zou opbrengen waarmee men in het levensonderhoud kan voorzien. Niets sluit uit dat dit bedrag voor een groot deel aldus reeds is aangewend.

Voor wat betreft het Attestation de vacances voor vakantiejaar 2025 en 2026, respectievelijk opgebouwd in 2024 en 2025 (tot 23.05.2025), dit stuk heeft betrekking op vakantiedagen en vakantiegeld opgebouwd in 2024 en tot en met 23.05.2025. Dit stuk kan zodoende niet getuigen van actuele bestaansmiddelen waarover referentiepersoon zou beschikken.

Voor wat betreft de bewijzen Groeipakket via Parentia dient opgemerkt te worden dat kinderbijslag expliciet wordt uitgesloten in art. 40ter. Naar analogie hiermee kan evenmin het alimentatiegeld dat referentiepersoon ontvangt voor haar kinderen van hun vader, aangewend worden om betrokkene mee te onderhouden.

Tot slot voor wat de voorgelegde statuten van referentiepersoon haar nieuwe bedrijf in krediet- en verzekeringssector betreft, de oprichtingsakte van "MNL partners" waaruit blijkt dat een besloten vennootschap betreft met als enige oprichter referentiepersoon, neergelegd ter griffie op 11.07.2025, het financiële plan in het kader van de opstart van het bedrijf, opgemaakt door Deg & Partners SRL + bijhorende bedrijfsresultatenrekening, bedrijfsfinancieringstabel en balans na verdeling, alsook voor de aanvraag voor toegang/goedkeuring is ingediend bij FSMA, in behandeling + betaling aan FSMA voor aanvraag + bevestiging aanvraag: met deze stukken toont referentiepersoon enkel aan dat zij een bedrijf heeft opgericht en hoe zij de onderneming op papier hebben uitgewerkt en de evolutie ingeschat hebben. Van eigenlijke reeds verworven bestaansmiddelen uit deze opstart kunnen deze stukken evenwel niet getuigen. Er liggen geen bewijzen voor van bestaansmiddelen die mevrouw sinds de oprichting zou verworven hebben uit haar deze zelfstandige activiteit.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de huidige bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er geen zicht is op de huidige ter beschikking zijnde nettobestaansmiddelen om in het levensonderhoud te voorzien, op basis van voorliggende gegevens.

Geen van de overige stukken (zoals bewijs ziektekostenverzekering, bewijzen duurzame relatie, bewijzen integratie betrokkene, bewijs eigendom huis, huurovereenkomst handelspand, ...) doet afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene op basis van art. 40ter VW. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 5.11, 2° van de RvV-wet zijn de bepalingen van deze wet van toepassing "op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld".

Verzoeker diende op 21 mei 2026, dit is voor de inwerkingtreding van de voormelde wet, een synthesesmemorie in conform (oud) artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op deze reeds afgehandelde procedure stap doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in huidige procedure nog uitspraak op basis van de synthesesmemorie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting vat verzoeker in zijn synthesesamenvatting zijn middel, en repliek op de nota met opmerkingen, samen als volgt:

“[...]”

Verzoeker deelde in het kader van zijn verblijfsaanvraag naast de bewijzen van identiteit, registratie wettelijke samenwoning en betaling retributie de volgende stukken mee:

Stuk 1a – Loonbrieven [M. G.] 2024

Stuk 1b – Loonbrieven [M. G.] t/m mei 2025

Stuk 1c – Individuele rekening 2020-2024

Stuk 1d – Vakantieattest

Stuk 1e – Begeleidend schrijven [M. G.] bij inkomsten

Stuk 2a – Business plan zelfstandige activiteit

Stuk 2b – Commerciële huurovereenkomst

Stuk 2c – Uittreksel Belgisch Staatsblad

Stuk 2d – Inschrijving bij FSMA

Stuk 2e – Begeleidend schrijven [M. G.] bij zelfstandige activiteit

Stuk 3 – Groeipakket

Stuk 4 – Onderhoudsgeld

Stuk 5 – Ontmoetingsverhaal en evolutie relatie

Stuk 6a – Foto's koppel 1

Stuk 6b – Foto's koppel 2

Stuk 6c – Foto's koppel 3

Stuk 7a – Whatsapp berichten tussen koppel 1

Stuk 7b – Whatsapp berichten tussen koppel 2

Stuk 7c – Whatsapp berichten tussen koppel 3

Stuk 7d – Whatsapp berichten tussen koppel 4

Stuk 7e – Whatsapp berichten tussen koppel 5

Stuk 7f – Whatsapp berichten tussen koppel 6

Stuk 7g – Whatsapp berichten tussen koppel 7

Stuk 8a – Inschrijving inburgeringscursus

Stuk 8b – Attest van deelname aan inburgeringscursus

Stuk 9a – Foto's gezin deel 1

Stuk 9b – Foto's gezin deel 2

Stuk 9c – Verjaardag zoon [M. G.]

Stuk 9d – Verklaring zoon [M. G.]

Stuk 10 – Bewijs aansluiting mutualiteit

In antwoord op de nota van verwerende partij verduidelijkt verzoeker als volgt:

Verwerende partij stelt onterecht dat verzoekster op het moment van aanvraag niet over voldoende bewezen bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij houdt onterecht geen enkele rekening met de uitbetaling van een ontslagvergoeding van 89.000 euro (!!) gelijk aan – zo geeft verwerende partij zelf aan in de bestreden beslissing - een verloning van twee jaar.

Dit zijn wel degelijk bestaansmiddelen waarmee verwerende partij bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag ter dege diende rekening te houden.

Deze bestaansmiddelen zijn immers:

- stabiel: de som staat vast en de hoegrootheid staat niet ter discussie

- regelmatig: de som komt overeen met de uitbetaling van een loon aan de referentiepersoon gedurende 2 jaar

- toereikend: verwerende partij stelt dat de ontslagvergoeding overeenkomt met twee jaar loon ofwel een vergoeding – inkomsten ten bedrage van 3.708,33 euro per maand.

Dit is voldoende en toereikend in toepassing van artikel 40ter Verblijfswet.

Verwerende partij stelt in haar nota op pagina 4:

Evenwel heeft de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken moeten vaststellen dat de referentiepersoon niet meer werkzaam is bij BANQUE ASSU BRUSSELS CITY CENT sinds 23.05.2025. De loonfiches ter zake zijn dan ook niet meer relevant.

Dit is onjuist, uiteraard moet er wél rekening worden gehouden met de loonfiches t/m einde tewerkstelling + de uitbetaling van de ontslagvergoeding die er op volgde.

Verwerende stelt verder op pagina 4 in fine:

Verzoeker spreekt van stabiele en regelmatige inkomsten op basis van deze ontslagvergoeding doch gaat eraan voorbij dat door de gemachtigde van de Minister werd vastgesteld dat het niet duidelijk is welk aandeel van dit bedrag nog ter beschikking is.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in haar nota is deze vraag niet pertinent simpelweg omdat de wet niet vereist te verduidelijken wel aandeel nog beschikbaar is.

Dit is een argument contra legem.

Er dient conform artikel 40ter Vw. enkel aangetoond te worden dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

Dit werd genoegzaam aangetoond door verzoeker.

*

Er is wel degelijk zicht op ter beschikking zijnde bestaansmiddelen om in het levensonderhoud te voorzien nl. 3.708,33 euro per maand vanaf de uitbetaling van de ontslagvergoeding.

Verwerende partij houdt hier onterecht geen, minstens onvoldoende rekening mee en neemt een beslissing die in strijd is met artikel 40 ter Verblifswet.

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, behoort dit wel degelijk tot het annulatiecontentieux.

Verzoeker vraagt geenszins een feitelijke herbeoordeling door Uw Raad.

*

De bestreden beslissing is hiermee op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

[...]"

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is hiermee bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wet niet wordt aangetoond.

3.1.2. In zoverre verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Wat dit betreft, is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

3.1.3. Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner, van wie niet blijkt dat zij reeds gebruik maakte van haar rechten van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. Verzoeker beriep zich met andere woorden op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto (oud) artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing op verzoekers aanvraag, rekening houdend met de overgangsmaatregel in artikel 24, § 3 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft, luiden als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...]"

Inzake de bestaansmiddelenvereiste voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing in verzoekers situatie, nog wat volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

3.1.4. In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. In dit verband stelt hij allereerst vast dat de referentiepersoon sinds 23 mei 2025 niet langer in dienst is bij haar voormalige werkgever en dat de voorgelegde bestaansmiddelen die voortkomen uit deze tewerkstelling dus achterhaald zijn. Specifiek wat de ontslagvergoeding betreft, oordeelt verweerder dat het niet duidelijk is enerzijds of de referentiepersoon actueel dit bedrag nog ter beschikking heeft en anderzijds of dit bedrag bestaansmiddelen opbrengt waarmee in het levensonderhoud kan worden voorzien. Verder wijst hij er op dat kindergeld expliciet is uitgesloten als bestaansmiddel waarmee rekening kan worden gehouden en dat naar analogie ook alimentatiegeld dient te worden uitgesloten, nu dit is bedoeld om te worden aangewend voor de kinderen van de referentiepersoon. Tot slot motiveert verweerder dat geen concrete bewijzen voorliggen van de bestaansmiddelen die de referentiepersoon geniet op basis van haar nieuw opgestarte zelfstandige zaak.

3.1.5. Pas voor het eerst in zijn synthesesmemorie voert verzoeker aan dat wel rekening had moeten worden gehouden met de voorgelegde loonfiches tot en met het einde van de tewerkstelling van de referentiepersoon in mei 2025. Hiermee geeft hij aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing dat het loon dat de referentiepersoon genoot op basis van deze tewerkstelling achterhaald is, gelet op de beëindiging van deze arbeidsrelatie. Nog daargelaten de vaststelling dat deze kritiek laattijdig is waar deze pas voor het eerst in de synthesesmemorie wordt ontwikkeld, moet de Raad ook vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze concreet aantoonde dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij oordeelde dat deze bestaansmiddelen achterhaald zijn en om deze reden niet in rekening kunnen worden gebracht.

3.1.6. Verzoekers betoog dat geen enkele rekening is gehouden met de uitbetaling van een ontslagvergoeding van 89.000 euro mist verder ook feitelijke grondslag, gelet op de volgende motivering in de bestreden beslissing:

"[...] Voor wat de ontslagvergoeding van 89 000 euro betreft, en wat ongeveer twee jaar verloning inhoudt volgens de verklaring van mevrouw dient opgemerkt te worden dat dit ontvangen geld een momentopname is. Het is niet duidelijk wat mevrouw met dit bedrag reeds heeft gedaan en/of nog van plan is: voor zover het

de bedoeling zou zijn dat betrokkenen gaan rentenieren, dient te worden vastgesteld aan de hand van de beschikbare gegevens dat er geen rente ter beschikking is ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke spaarbedrag aan te spreken om in de bestaansmiddelen van betrokkene te voorzien, dient te worden opgemerkt dat niet kan vastgesteld worden hoe dit spaarbedrag zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden, dit spaarbedrag niet in aanmerking kan genomen worden. Een (spaar)bedrag is op zich immers slechts een momentopname. De tegoeden kunnen bijvoorbeeld nog maar pas bekomen zijn, bijvoorbeeld in casu door een ontslag en/of kunnen intussen reeds (deels) aangewend zijn voor een grote aankoop, een investering, kosten verbonden met de oprichting van een zaak. Bij bestaansmiddelen is het van belang de stabiliteit en de regelmaat, alsook de aard te kunnen onderscheiden. De referentiepersoon is er immers toe gehouden aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene van de sociale bijstand te kunnen vrijwaren. Dit vereist een minimaal toekomstperspectief. In casu is er geen zicht op de effectieve intrest die ontvangen zou worden in geval mevrouw deze ontslagvergoeding zou sparen of beleggen, noch is er zicht op wat er actueel nog over is van dat bedrag na afsluiting van het huurcontract van het handelspand, aanvatting van verbouwingswerken aan dat pand, afbetaling eigen hypotheek (cfr. voorgelegde verkoopakte), oprichting van het eigen bedrijf en daarmee gepaard gaande kosten (eigen inbreng, extern bedrijf voor financieel plan, statuten, etc.). Kortom, het is in casu niet duidelijk of enerzijds dit bedrag daadwerkelijk nog ter beschikking is en anderzijds of dit bedrag bestaansmiddelen zou opbrengen waarmee men in het levensonderhoud kan voorzien. Niets sluit uit dat dit bedrag voor een groot deel aldus reeds is aangewend.”

Het komt verzoeker toe om aan de hand van concrete argumenten het onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig karakter van deze beoordeling aan te tonen.

Verzoeker betoogt dat de ontslagvergoeding had moeten worden aanvaard als stabiel, regelmatig en toereikend, nu de som vaststaat, de grootte ervan niet ter discussie staat en het bedrag gelijk staat met een verloning van twee jaar ten bedrage van 3.708,33 euro per maand. Volgens hem is er aldus zicht op het maandelijks ter beschikking staan van dit laatste bedrag gedurende een periode van twee jaar vanaf de uitbetaling van de ontslagvergoeding. Met dit betoog beperkt verzoeker er zich echter toe om zonder meer zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van deze van het bestuur, zonder concreet in te gaan op de beoordeling van het bestuur en het onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig karakter ervan aan te tonen. Zo gaat hij op geen enkele wijze in op de beoordeling in de bestreden beslissing dat de uitbetaling van dit bedrag een momentopname is en het onduidelijk is of en in welke mate de referentiepersoon dit bedrag werkelijk nog ter beschikking heeft om in het levensonderhoud van haarzelf en haar gezinsleden te voorzien. Hierbij stipte verweerder ook specifiek aan dat het niet kan worden uitgesloten dat zij dit bedrag geheel, of alleszins gedeeltelijk, heeft aangewend of aanwendt voor de oprichtings- en andere kosten die samengaan met de oprichting van haar zelfstandige zaak. Daarnaast stelde hij vast dat geen bewijzen voorliggen van de bestaansmiddelen die de referentiepersoon verwerft uit de nieuw opgestarte zelfstandige activiteit. Verzoeker houdt thans voor dat het gehele bedrag van de opzegvergoeding ter beschikking is om in de levensbehoeften van het gezin te voorzien, en het gezin zodoende gedurende twee jaar vanaf de uitbetaling van de opzegvergoeding maandelijks beschikt over 3.708,33 euro, maar – zoals ook terecht wordt opgemerkt in de nota met opmerkingen – betreft dit een blote bewering. Verzoeker toont helemaal niet aan dat de referentiepersoon, ondanks alle investeringen in en/of kosten verbonden aan de oprichting van haar zelfstandige zaak, het bedrag van de opzegvergoeding nog ter beschikking heeft om in de levensbehoeften van haarzelf en haar gezinsleden te voorzien, zodat kan worden voorkomen dat hij beroep zal moeten doen op de sociale bijstand.

In zijn synthesesmemorie betoogt verzoeker nog dat de wet ‘*niet vereist te verduidelijken wel aandeel nog beschikbaar is*’, waarmee hij er evenwel aan voorbij gaat dat de wetgever wel vereist dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig zijn, waaruit blijkt dat deze wel degelijk nog actueel moeten zijn en hierop met een zekere regelmatigheid beroep moet kunnen worden gedaan. Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder, waar hij het bewijs vraagt dat de opzegvergoeding nog steeds ter beschikking staat van de referentiepersoon om in de behoeften van haar gezin te voorzien, een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet.

3.1.7. De overige motieven van de bestreden beslissing worden ongemoeid gelaten.

3.1.8. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskennen van de wet.

3.1.9. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker citeert dit artikel en stelt vervolgens:

“Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In antwoord op de nota van verwerende partij verduidelijkt verzoeker als volgt:

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel.

Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden.

Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 E.V.R.M.

Het staat vast dat door handhaving van de bestreden beslissing er onevenredige schade zal worden toegebracht aan zowel het gezins- als het privéleven van verzoeker als dat van de referentiepersoon en de overige gezinsleden.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan de Belgische referentiepersoon.

Ook zij is gerechtigd op een normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”

Met de bestreden beslissing wordt verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (B.64.7 juncto B.65 en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat verweerder op wettige wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat verweerder tot een verdere belangenafweging diende over te gaan.

De Raad benadrukt nog dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en deze helemaal niet tot doel of gevolg heeft dat verzoeker het Belgische grondgebied moet verlaten. Hij heeft de mogelijkheid om een nieuwe – en beter onderbouwde – aanvraag te richten tot het bestuur. Aldus blijkt geen disproportionele inbreuk op het recht op privé- of gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Verzoekers betoog van het tegendeel kan niet overtuigen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS